

РЕШЕНИЕ

№ 944

гр. София, 17.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 20.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **11159** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118, от КСО.

Образувано е по жалба на Н. Г. С., ЕГН [ЕГН] чрез адв. А. М. с адрес: [населено място], п. к. 1000, район „С.“, [улица], вх. А, ет. 2, ап. 8 срещу Разпореждане №О-21-999-00-[ЕГН]/07.08.2020 г. на Ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите, с което ѝ е отказано отпускане на парично обезщетение при бременност и раждане на основание чл.50, ал.1 от КСО за остатъка до 410 дни, потвърдено изцяло с Решение № Ц1040-21-269/07.10.2020г. на Директора на ТП на НОИ С.-град.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и необоснованост, като акта е издаден в противоречие на материалния закон и на административно-производствените правила. Според жалбоподателката от констатациите на НАП, на които се позовава Директора на ТП на НОИ – С.-град, не може да се направи категоричен извод, че [фирма], не е извършвало търговска дейност през периода, през който тя е работила в него на трудов договор на длъжност „офис мениджър“, а именно от 07.11.2016г. до м.02.2017г., когато излиза в болничен 45 дни преди раждането на второто си дете, най-малкото заради факта, че през този период, както и към настоящия момент, дружеството не е заличено от търговския регистър. Заявява, че не са посочени какви доказателства са представени в настоящия случай, от Ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите, които могат да са основание за издаване на разпореждане за отказ на претендираното обезщетение. Твърди, че от м.04.2019г. е спряно изплащането на обезщетението ѝ за майчинство, платени са само два дни за

м.04.2019г. До датата на получаване на обжалваното решение, незаконосъобразно и без правно основание не са ѝ заплатени обезщетенията за останалите дни от м. април и за месеците – май, юни, юли, август, септември, октомври, ноември, и декември 2019г. и месеците януари, февруари, март, април, май, юни, юли и август 2020г. Счита, че обжалваното решение не е мотивирано, и в същото не се цитират доказателства, на основание на които е издадено.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява лично, представлява се от адв. М., който поддържа жалбата, претендира направените разноски. Прави възражение за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юрк. Б. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител, не депозира становище.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

За Н. Г. С., чрез дружество [фирма] с ЕИК:[ЕИК], в ТП на НОИ-С. град е представено Заявление-декларация за изплащане на парично обезщетение, при бременност и раждане на основание чл. 50 и чл. 51 от КСО за остатъка до 410 календарни дни, считано от 18.04.2019 г.

Съгласно Регистъра на трудовите договори по данни от НАП е установено подадено на основание чл. 62, ал. 3 от КТ уведомление на 09.11.2016 г. от [фирма], за сключен на 07.11.2016 г. трудов договор за неопределено време по чл. 67, ал. 1, т. 1 от КТ за длъжност “офис мениджър” с възнаграждение 2700.00 лв.

От проверка в Регистър “Приходи” на НАП се установява, че за периода от м. 05.2010 г. до настоящият момент от [фирма], няма превеждани осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване.

След извършена проверка в информационната система на НОИ, в Търговския регистър и в информационния регистър “А.“ е установено, че [фирма] е регистрирано на 12.10.2001 г. Считано от 30.01.2012 г. едноличен собственик и управител на дружеството е Г. М. Г. с ЕГН [ЕГН]. Седалището е на адрес [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4.

Със Заповед № ЗР-5-21-00710841/28.01.2020 на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО на ТП на НОИ - С. град е възложено извършване на проверка по разходите на Държавното обществено осигуряване в дружество “И. Е.”, ЕИК[ЕИК].

С оглед осъществяване на проверката на декларираните от дружеството данни, на адреса на седалището на дружеството в [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4 са изпратени задължителни предписания за предоставяне на финансово-счетоводни документи, необходими за извършване на ревизия по разходите на ДОО. Писмото е върнато като „непотърсено”.

На адреса на управителя Г. М. Г. в [населено място], [улица], ет. 1 са изпратени задължителни предписания за предоставяне на финансово-счетоводни документи, необходими за извършване на ревизия по разходите на ДОО, като отново писмото е върнато, като „непотърсено”.

На 06.03.2020 г. контролните органи на ТП на НОИ-С. град (Протокол № ПТ-5-21-00731735/06.03.2020 г.) са посетили адреса по седалище на дружеството, но контакт с управителя или друго упълномощено лице не е осъществен.

В отговор с вх. №1042-21-7#22.05.2020 г., ТП на НОИ-Л. информира, че контролните органи не са установили контакт с управляващия и представляващ дружеството. Към отговора е представена справка от ОД на МВР Л., видно от която лицето е напуснало Република България на 11.05.2019 г. и няма регистрирано влизане на територията на страната след тази дата.

При извършена проверка в Търговския регистър /ТР/ е установено, че Г. М. Г. е вписан като собственик и/или управител на над 100 търговски дружества. В периода от 2008 до 2013 г. вкл., [фирма] публикува в ТР годишни финансови отчети /ГФО/ за осъществявана дейност, но от 2014 г. до 2019 г. няма никакви данни за обявени ГФО за извършвана от дружеството стопанска дейност.

По повод на извършваната проверка в дружество [фирма], с писма с изх. №1042-21-75#1/19.08.2019 г. и изх. №1042-21-75#10/10.07.2020 г. два пъти е искана информация от ТД на НАП С., относно упражняваната от дружеството търговска дейност.

С писмо вх.№ 1042-21-75#2/18.09.2019 г. от ТД на НАП – С. град е получена информация, че от дружеството са подадени годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО за 2014 г., 2016., 2017., и 2018 г., а за 2015 г. няма подадена годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО.

Съгласно предоставената информация от ТД на НАП – С. град дружеството е имало регистрирани 2 фискални устройства: фискално устройство с № DY499509 с дата на регистрация 23.01.2013 г. и дата на deregистрация 06.06.2014 г. оборот в размер на 4068 лв. и фискално устройство с № DY341980 с дата на регистрация 10.04.2019 г. и дата на изтичане на контракта 10.04.2020 г.

С писмо вх. №1042-21-75#9/24.06.2020 г. е получена информация от ТД на НАП – С. град, съгласно която органите по приходите правят извод за фиктивна регистрация на дружеството чрез подставено лице или така нареченото мнимо представителство.

В хода на извършваната проверка по разходите на ДОО е установено, че дружеството е подало уведомления за сключени трудови договори общо за 105 лица, като за периода от месец 05/2014 г. до момента са подадени уведомления за 10 лица. В периода от месец 05/2010 г. до настоящия момент няма превеждани осигурителни вноски.

От страна на контролните органи на ТП на НОИ – С. град на основание чл. 44 – 46 от АПК и чл.108, ал.2 от КСО до лицата, за които [фирма] е подавало уведомления за сключени трудови договори в т.ч. и до жалбоподателката са изпратени писма с искане за представяне на информацията относно трудовата им дейност в [фирма], ЕИК[ЕИК].

В писмена декларация от 20.08.2019 г. Н. С. декларира, че работното ѝ място е в офис, находящ се в [жк] зад бл. 7. Същата посочва, че работи на длъжност „офис мениджър“, а естеството на извършваната работа е „търговия с дрехи, чанти и други стоки на пазар И.“.

Проверката по разходите на държавното обществено осигуряване в дружество [фирма], ЕИК[ЕИК] е приключила с Констативен протокол № KB-5-21-00789104/27.07.2020г.

При така установените факти, като извърши по реда на чл.168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена от лице, което има правен интерес и в

законоустановения срок, като разгледана по същество се явява неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при спазване на административнопроцесуалните правила, поради което не страда от пороци, обосноваващи отмяната му на тези основания.

По отношение на материалната законосъобразност на акта, съдът намира, че не се констатира противоречия с приложимия материален закон, по следните съображения:

Съгласно легалната дефиниция от § 1, ал. 1, т. 3 ДР КСО "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а ал. 1 и, за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО изрично определя момента, от който възниква осигуряването - денят, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и продължава до прекратяването ѝ. Тоест, лицето следва добросъвестно да участва в осигурителното правоотношение и обуславящото го такова /Г./, за да придобие право на парично обезщетение. С нормата на чл. 48 а от КСО са определени правоимащите осигурени лица, като това са Осигурените лица за общо заболяване и майчинство, ако имат 12 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. В чл. 50, ал. 1 от КСО е предвидено, че осигурената за общо заболяване и майчинство майка има право на парично обезщетение при бременност и раждане за срок 410 календарни дни, от които 45 дни преди раждането. От съдържанието на цитираните разпоредби се налага извода, че за да възникне правото на конкретното парично обезщетение е необходимо лицето да е осигурено за риска общо заболяване и майчинство и да има най-малко 12 месеца осигурителен стаж като осигурено за този риск.

Обжалваното в настоящото производство Решение № Ц1040-21-269/07.10.2020г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е отхвърлена жалба срещу Разпореждане №О-21-999-00-[ЕГН]/07.08.2020 г. на Ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите е издадено в следствие на приключилата проверка от компетентните органи на НОИ, във връзка с подаваните данни от дружество [фирма], ЕИК[ЕИК] по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, декларирани в представените документи за изплащане на обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване.

Въз основа на резултатите от извършените проверки на [фирма], ЕИК[ЕИК] от страна на компетентните органи и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството в периода от м. 04/2014 до м. 06/2020 г. вкл., както и липсата на доказателства за осъществявана трудова дейност от назначените лица, за които са подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, в т. ч. и за жалбоподателя, контролните органи на ТП на НОИ – С. град обоснова са приели, че същите не са осигурени лица по смисъла на чл. 10 от КСО във връзка с §1, т. 3 от ДР на КСО, чрез дружеството. В тази връзка същите нямат право на обезщетенията, предвидени по КСО, в т.ч. и С., тъй като тя не отговаря на изискванията на чл. 48а от КСО, което обосновава прилагането на разпоредбата на чл. 40, ал. 3 от КСО за издаване на оспореното Разпореждане за отказ за изплащане на обезщетение.

Видно от мотивите на обжалваното разпореждане, длъжностното лице е посочило, че след извършена проверка по разходите на ДОО е установено, че дружество [фирма] не е извършвало дейност по смисъла на търговския закон за периода от м.04.2014 г. до м.06.2020 г. и следователно не е имало нужда от назначаване на лица по трудово

правоотношение, поради което за „назначените” през този период лица, не е изпълнен състава на чл. 10 от КСО и §1, т.3 от ДР на КСО и те не влизат в кръга на осигурените лица.

В разпореждането за отказ е цитирана нормата на чл. 48а от КСО, която изисква лицето да е осигурено за общо заболяване и майчинство и да има 12 – месеца осигурителен стаж като осигурено за този риск. Неправилно в разглежданата жалба са изложени доводи, касаещи производството по спиране изплащането на парично обезщетение за бременност и раждане, което няма отношение към настоящото административно производство за отказ от изплащане на обезщетение по чл. 50, ал. 1 от КСО. Това е така, защото резултатите от приключилите проверки на „осигурителя”, са послужили за нова преценка по отношение правото на С. на обезщетение за бременност и раждане по смисъла на чл. 50, ал. 1 от КСО.

Въз основа на изложеното, следва, че оспореният административен акт е издаден от компетентен едноличен административен орган, в законоустановената писмена форма. Изчерпателно изброените реквизити в чл. 59, ал. 2, т. 1-т. 8 АПК са налице, актът е достатъчно ясно мотивиран с посочване на фактическото и правното основание за неговото издаване, поради което не се установяват пороци от категорията на тези от чл. 146, т. 1-т. 5 АПК и същият е законосъобразен, а жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Ответникът претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение, поради което жалбоподателя следва да му заплати на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 100 лева.

Мотириран от горното, Административен съд София град, III отделение, 63 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Г. С., ЕГН [ЕГН] срещу Разпореждане №О-21-999-00-[ЕГН]/07.08.2020г. на Ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите, с което ѝ е отказано отпускане на парично обезщетение при бременност и раждане на основание чл.50, ал.1 от КСО за остатък до 410 дни, потвърдено с Решение № Ц1040-21-269/07.10.2020г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, като неоснователна.

ОСЪЖДА Н. Г. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на ответника Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт С.-град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: